Krrriiieeep Plots hoorde Tokkie het scherpe geluid van het hek. Daar was boer Bartel al.

Dit is mijn kans, dacht Tokkie met een bang hartje. Want het was toch wel een beetje spannend. Toen boer Bartel de eitjes uit de kippennesten kwam halen, was Tokkie *er als de kippen bij*. Hij rende supersnel naar het hek en liep naar buiten, de vrije wereld tegemoet!

Hij dacht: Misschien moet ik heel ver van hier gaan, dan kunnen ze me nooit meer vinden! En weg was Tokkie.

Maar waar kan ik naartoe? vroeg hij zich af.

"Aha, in het donkere bos durft niemand zich te wagen, maar ik wel." Dus daar ging Tokkie naartoe, zo snel als hij kon. Het was het donkerste bos dat hij ooit gezien had (en ook het enige, want hij had natuurlijk al zijn hele leven op de boerderij gewoond). Dapper stapte hij de vrijheid in.

Toen hij halfweg in het bos was, werd het verdacht stil.

Plots hoorde Tokkie geritsel in de struiken. Zijn hart bonkte en bonkte en opeens sprong er een vos uit de struiken.

Tokkie rende voor zijn leven. Maar algauw struikelde hij over een steen. De vos keek naar Tokkie en liet zijn vlijmscherpe tanden zien.

Toen zat Tokkie in de val. Hij kon geen kant meer op. De vos sloop naar hem toe, stak zijn klauwen uit en sprong op hem af.

“In Kippendorp”, vertelde Dansdonsje, terwijl ze de haartjes op haar kopje platstreek. “En waar woon jij?”

“Ik... ik...”, begon Karatekip. Dansdonsje keek hem met blinkende oogjes aan.

“Ik heb geen huis meer”, zei Karatekip triestig.

“Dat is droevig”, zei Dansdonsje, terwijl ze haar linkervleugeltje over Karatekips schouder legde. “Misschien kan je ook wel in Kippendorp komen wonen?” stelde ze voor.

“En waar is dat juist?” vroeg Karatekip.

“Moeilijk uit te leggen, maar loop gewoon met mij mee, dan toon ik je de weg.”

Karatekip volgde Dansdonsje die naar Kippendorp huppelde.

Even later kwamen ze aan. “Dit is mijn dorp”, zei Dansdonsje. “Je zal hier vast nieuwe vrienden maken. Ik toon je huisje en dan zie ik je morgen terug.”

“Oké”, zei Karatekip. Hij volgde Dansdonsje van het houten poortje tot aan zijn kippenhok. “Kijk”, zei Dansdonsje, “hier mag jij wonen.”

Wauw, dacht Karatekip, dit is zelfs nog mooier dan mijn hok op de boerderij.

Dansdonsje vertelde over de vorige bewoner. “Hier woonde eerst een andere kip, maar de naam herinner ik me niet meer. Het is al een paar jaar geleden. Hij zat vroeger bij mij in de klas. Hij was een echte pestkop! Ook later bleef hij iedereen pesten. Toen hij hier nog woonde, moesten wij constant *op eieren lopen*. Daarom is hij niet meer welkom in Kippendorp. Ik ben blij dat jij hier nu kan wonen.” Ze keek Karatekip heel lief aan.

“Het is al laat, ik denk dat ik maar eens met *de kippen op stok* ga”, zei Dansdonsje terwijl ze zachtjes geeuwde.



Plots zag Karatekip een gigantische robot Kippendorp binnenstormen.

Hij liep snel naar buiten, voor zijn huisje vernietigd werd.

De stoere kip, die nu eigenlijk toch wel een beetje bang was, volgde TerrorBot die met grote stappen naar het dorpsplein ging.

“Geef jullie over!” riep TerrorBot toen hij op het podium stond, op het midden van het dorpsplein.

“Nee, TerrorBot, alsjeblieft, jaag ons niet weg. Doe dat niet!” huilde een klein kuikentje dat zich achter een struik verstopt had.

Het was het kuikentje dat Karatekip eerder die dag ontmoet had.

Maar daar had TerrorBot geen oren naar.

“Jou lust ik wel als aperitiefhapje”, zei TerrorBot.

Het kuikentje kroop snel nog dieper de struiken in.

“Laat hem met rust, TerrorBot”, riep Karatekip, “Of moet ik zeggen TerrorProt?”

Iedereen moest heel hard lachen, behalve TerrorBot.

“Hoe durf jij met mij te lachen?” riep de reusachtige robot.

“Oké, ik zal stoppen met TerrorProt te zeggen, meneer Terrorprot, euh TerrorBot”, antwoordde Karatekip.